

Sygn. akt IV CZ 140/12

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Anna Owczarek

ze skargi uczestnika postępowania
o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem
Sądu Okręgowego
z dnia 20 października 2010 r.,
w sprawie z wniosku D. M.
przy uczestnictwie S. M.
o podział majątku wspólnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 grudnia 2012 r.,
zażalenia uczestnika postępowania
na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 18 października 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 18 października 2011 r., Sąd Okręgowy odrzucił skargę S. M. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 20 października 2010 r., którym została oddalona jego apelacja od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 26 sierpnia 2009 r. którym dokonano podziału majątku dorobkowego powstałego w czasie trwania związku małżeńskiego zainteresowanych, jako nieopartą na ustawowej podstawie.

W zażaleniu z dnia 12 marca 2012 r. uczestnik wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do dalszego rozpoznania. Skarżący podniósł naruszenie art. 409 w zw. z art. 187 k.p.c.; art. 410 § 1, art. 401 pkt 2, art. 403 § 2 oraz 412 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podlega odrzuceniu skarga o wznowienie postępowania wniesiona po upływie przepisane terminu, niedopuszczalna, lub nieoparta na ustawowej podstawie (art. 410 § 1 k.p.c.). W dawniejszym orzecznictwie przyjmowano, że dla uznania, iż skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, nie jest wystarczające samo sformułowanie podstawy wznowienia ale konieczne jest jej oparcie na okolicznościach, które ją wypełniają (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2003 r., III CZ 130/03, z dnia 26 marca 2004 r., IV CZ 29/04 i z dnia 31 marca 2004 r., III CZ 13/04 niepubl.).

Po uchyleniu art. 411 k.p.c. w judykaturze utrwalił się pogląd, że ocena, czy skarga opiera się o ustawową podstawę wznowienia nie ogranicza się do stwierdzenia, czy okoliczności wskazane przez skarżącego dają się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, lecz obejmuje badanie i ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2005 r., II CZ 41/05, z dnia 14 grudnia 2006 r., I CZ 103/06 niepublikowane oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, LEX nr 334985).

Skarga S. M., wbrew zarzutom zawartym w zażaleniu nie jest oparta na ustawowej podstawie zarówno w węższym, jak i szerszym wyżej określonym znaczeniu.

Żalący w skardze powołał się na podstawę zawartą w art. 403 § 2 k.p.c., natomiast przytoczył okoliczności nawiązujące, do podstawy określonej w art. 401 pkt 2 k.p.c., tj. podniósł, że nie był on należycie reprezentowany oraz nie miał możliwości obrony swoich praw, z uwagi na chorobę, którą jest dotknięty.

Tymczasem stan zdrowia skarżącego był Sądowi drugiej instancji znany zarówno z dokumentacji lekarskiej (por. k. 98) jak i z oświadczenia uczestnika złożonego na rozprawie apelacyjnej w dniu 20 października 2010 r. Skoro był on Sądowi Okręgowemu znany w toku postępowania drugoinstancyjnego, to nie mógł stanowić nowej okoliczności w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. i tym samym być podstawą wznowienia postępowania.

Ujawnione w skardze okoliczności nie wyczerpują także, wbrew ocenie żalącego, podstawy pozbawienia go możliwości działania w postępowaniu apelacyjnym. Skarżący nie zaprzeczył, że ustanowiony przez niego na rozprawie w dniu 10 czerwca 2010 r. pełnomocnik z wyboru był należycie powiadomiony o rozprawie, która odbyła się w dniu 20 października 2010 r. Oświadczył także, że nie wypowiedział pełnomocnictwa pełnomocnikowi z wyboru i nadal ustanowiony przez niego pełnomocnikiem adwokat ma umocowanie do działania w jego imieniu.

Poza tym skarżący brał aktywny udział w postępowaniu apelacyjnym, składał wnioski procesowe, oświadczenia, i jak już zasygnalizowano, uczestniczył także w rozprawie. Jak wyjaśniono w judykaturze dla wyczerpania omawianej podstawy wznowienia postępowania strona powinna wskazać, że w zakończonym prawomocnym orzeczeniem postępowaniu była pozbawiona możliwości działania "wskutek naruszenia przepisów prawa", (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2007 r., I CZ 60/07, niepubl.). Ujawnione w skardze okoliczności nie wskazują na to, jakoby Sad Okręgowy rozpoznając sprawę na rozprawie w dniu 20 października 2010 r. naruszył przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

Ze wskazanych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c.,
orzeczono jak w sentencji.